



Arrestnummer <b>CI 849 / 2017</b>
Repertoriumnummer <b>2017/1973</b>
Datum van uitspraak <b>16 juni 2017</b>
Notitienummer griffie <b>2016/NT/836</b>
Notitienummer parket-generaal <b>2015/PGG/3782</b> <b>2016/VJ11/836</b>

Hypothecaire inschrijving  
Vergunningsregister

# Hof van beroep Gent

## Arrest

tiende kamer  
correctionele zaken

Aangeboden op <b>20 JUNI 2017</b>
Niet te registreren  <b>Anja WILLEMS</b> Ea. inspecteur a.i.

COVER 01-0000882133-0001-0032-01-01-1



**2015/PGG/3782 - 2016/VJ11/836**Not.nr. VU.66.L2.000585/09

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE

tegen

1. nr. *937*  
geboren te \_\_\_\_\_ op \_\_\_\_\_,  
zaakvoerder,  
wonende te \_\_\_\_\_ Melsele,  
- beklagde -

2. nr. *938*  
met maatschappelijke zetel te \_\_\_\_\_ Diksmuide,  
ingeschreven met KBO-nummer \_\_\_\_\_,  
- beklagde -

verdacht van:

te

De eerste en de tweede

om het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering ervan rechtstreeks te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

A. - bij inbreuk op artikel 99, § 1-1° en 9°, strafbaar gesteld door artikel 146 al. 1 1° van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning

- te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van

PAGE 01-00000882133-0002-0032-01-01-4



instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit

- *recreatieve terreinen* aangelegd of gewijzigd te hebben, waaronder een golfterrein, een voetbalterrein, een tennisveld, een zwembad
- vanaf 1 september 2009 inbreuk uitmakende op artikel op 4.2.1.1°a) en 8° strafbaar gesteld door artikel 6.1.1. al.1-1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering op 15 mei 2009, de bij artikelen 4.2.1. en 4.2.15 bepaalde handelingen, hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden,
- *de hiernavolgende bouwwerken* verricht te hebben, met uitzondering van onderhoudswerken, het optrekken of plaatsen van een constructie
  - *recreatieve terreinen* aangelegd of gewijzigd te hebben, waaronder een golfterrein, een voetbalterrein, een tennisveld, een zwembad zoals bepaald in artikel 4.2.1. 8°

op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 januari 2008 tot en met 27 januari 2009

1. in strijd met de stedenbouwkundige vergunning van 5 juni 2006, het bouwen van een loods vergund als piste met opslagruimte en zadelruimte tot cafeteria met keuken, berging en toiletten en het plaatsen van 11 paardenboxen
2. zonder stedenbouwkundige vergunning het aanleggen van 2 zandpistes
3. zonder stedenbouwkundige vergunning het aanleggen van een parking in steenslagverharding van 2258 m<sup>2</sup>

op niet nader te bepalen data, in de periode van 24 april 2009 tot en met 9 maart 2012

4. het aanleggen van 4 zandpistes
5. het aanleggen van een zandpiste groter dan vergund.

B. vanaf 1 januari 2008, meermaals tot en met 18 november 2014

- bij inbreuk op artikel 99, § 1, 5° b) strafbaar gesteld door artikel 146, al. 1-1° van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, een grond gewoonlijk gebruikt te hebben, aangelegd te hebben of ingericht te hebben voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens,

- vanaf 1 september 2009, inbreuk uitmakende op 4.2.1.5° b), strafbaar gesteld door artikel 6.1.1. al.1-1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering op 15 mei 2009, de bij artikelen 4.2.1. en 4.2.15 bepaalde



handelingen, hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, zonder voorafgaande vergunning, een grond gewoonlijk gebruikt te hebben, aangelegd te hebben of ingericht te hebben voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens, meer bepaald **voorgezet te hebben het gebruik van de parking**

C.

1. Van 22 mei 2007 tot en met 12 juli 2011

bij inbreuk op artikel 4, § 1 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (Milieuvergunningsdecreet) en op artikel 5 § 1 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I), strafbaar gesteld door artikelen 39 § 1.1° en § 2 van het hoger vernoemd decreet, zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid een inrichting te hebben geëxploiteerd,

met de omstandigheid dat de milieuvergunning voor een inrichting waarvoor krachtens artikel 43 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996 een bouwvergunning of krachtens artikel 99, § 1, 1°, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening een stedenbouwkundige vergunning nodig is, wordt geschorst zolang deze laatste niet is verleend, dat ingevolge artikel 5 §2 van hoger vernoemd decreet, de milieuvergunning voor een inrichting, waarvoor een stedenbouwkundige vergunning of een stedenbouwkundige melding nodig is, wordt geschorst zolang de stedenbouwkundige vergunning niet definitief is verleend of de handelingen waarvoor de stedenbouwkundige melding is verricht niet mogen worden aangevat op grond van artikel 4.2.2, § 4, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, meer bepaald **stallen voor 32 paarden**, omschreven onder rubriek 9.4.3.c) 1° van bijlage 1 Vlarem I.

Vanaf 1 mei 2009 strafbaar gesteld door artikel 16.6.1. § 1 al.1 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, ingevoegd bij Decreet van 21 december 2007 tot aanvulling van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid met een titel XVI "Toezicht, handhaving en veiligheidsmaatregelen" opzettelijk of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid een schending te hebben gepleegd van de door titel XVI gehandhaafde regelgeving van het hoger vernoemd decreet van 5 april 1995, ingevoegd bij hoger vernoemd Decreet van 21 december 2007.

2. Van 12 juli 2011 tot en met 18 november 2014

opzettelijk of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid



in strijd met artikel 4, § 1 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en artikel 5 § 1 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I), zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid een inrichting te hebben geëxploiteerd, de verkregen milieuvergunning van 12 juli 2007 geschorst zijnde,

met de omstandigheid dat ingevolge artikel 5, § 2 van hoger vernoemd decreet, de milieuvergunning voor een inrichting, waarvoor een stedenbouwkundige vergunning of een stedenbouwkundige melding nodig is, wordt geschorst zolang de stedenbouwkundige vergunning niet definitief is verleend of de handelingen waarvoor de stedenbouwkundige melding is verricht niet mogen worden aangevat op grond van artikel 4.2.2, § 4, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, meer bepaald stallen voor 32 paarden, omschreven onder rubriek 9.4.3.c) 1° van bijlage 1 Vlarem I terwijl de loods is opgericht in strijd met de stedenbouwkundige vergunning en zandpistes werden aangelegd zonder stedenbouwkundige vergunning

3. van 22 mei 2007 tot en met 18 november 2014

bij inbreuk op artikel 4, § 1 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (Milieuvergunningsdecreet) en op artikel 5 § 1 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I), strafbaar gesteld door artikelen 39, § 1.1° en § 2 van het hoger vernoemd decreet, zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid een inrichting te hebben geëxploiteerd,

met de omstandigheid dat de milieuvergunning voor een inrichting waarvoor krachtens artikel 43 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996 een bouwvergunning of krachtens artikel 99, § 1, 1°, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening een stedenbouwkundige vergunning nodig is, wordt geschorst zolang deze laatste niet is verleend, dat ingevolge artikel 5 §2 van hoger vernoemd decreet, de milieuvergunning voor een inrichting, waarvoor een stedenbouwkundige vergunning of een stedenbouwkundige melding nodig is, wordt geschorst zolang de stedenbouwkundige vergunning niet definitief is verleend of de handelingen waarvoor de stedenbouwkundige melding is verricht niet mogen worden aangevat op grond van artikel 4.2.2, § 4, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening meer bepaald het uitbaten van een rijschool, inrichting voor ruit-, draf-, ren- en mensport, inrichtingen voor verhuur en africhting van paarden en andere zadeldieren, omschreven onder rubriek 32.4 van bijlage 1 Vlarem I

Vanaf 1 mei 2009 strafbaar gesteld door artikel 16.6.1. § 1 al.1 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, ingevoegd bij Decreet van 21 december 2007 tot aanvulling van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid met een titel XVI "Toezicht, handhaving en



veiligheidsmaatregelen” opzettelijk of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid een schending te hebben gepleegd van de door titel XVI gehandhaafde regelgeving van het hoger vernoemd decreet van 5 april 1995, ingevoegd bij hoger vernoemd Decreet van 21 december 2007.

Met de omstandigheid voor DE EERSTE EN DE TWEEDE dat de **A1, A2, A3, A4, A5 en B** gepleegd werden door Instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen verkopen, verkavelen, te koop, te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersonen optreden bij de uitoefening van hun beroep in de zin van art. 146 tweede lid van het decreet van 18 mei 1999, *vanaf 1 september 2009* in de zin van artikel 6.1.1. al. 2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

Tevens gedagvaard om bij toepassing van artikel 16.6.5. van het hoger vernoemd Decreet van 5 april 1995, ingevoegd bij hoger vernoemd Decreet van 21 december 2007 door de rechter bij wijze van veiligheidsmaatregel, na de partijen te hebben gehoord, het verbod te horen uitspreken om de inrichting die aan de oorsprong van het milieumisdrijf ligt te exploiteren gedurende de termijnen door de rechter te bepalen *onder verbeurte van een dwangsom van €125 per dag bij overtreding van dit verbod* minstens tot dat de inrichting behoorlijk zal vergund zijn.

Met de omstandigheid dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen **A1, A2, A3, A4, A5, B, C1, C2 en C3** de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk de dag der dagvaarding.

*De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:*

*ligging:*

- perceel : : :
- perceel : : :
- perceel : : :

*aard en oppervlakte:*

- perceel : : :
- perceel : : :
- perceel : : :

*wijk en nummer van het kadaster:*

percelen

*en de eigenaar ervan geïdentificeerd zijnde als:*

- percelen en , geboren te op  
, wonende te :



- perceel : , , geboren te op  
 wonende te Diksmuide, (eigenaar) en , met  
 ondernemingsnummer , opgericht op , met zetel te  
 (opstal)

die de eigendomstitel heeft verkregen krachtens de akten van aankoop verleden op 27/06/2003 en 26/01/2004.

\* \* \* \*

**1.1.1** De rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Veurne, kamer V17, besliste bij vonnis van 2 oktober 2015 bij verstek als volgt:

*"Veroordeelt de eerste beklagde voor de bewezen verklaarde telasteleggingen A.1 t.e.m. A.5, B en C.1 tem C.3 tot :*

- *een hoofdgevangenisstraf van DRIE (3) MAANDEN en een geldboete van TWEEDUIZEND (2000) EURO, verhoogd met 50 opdecimen en aldus gebracht op TWAALFDUIZEND EURO of een vervangende gevangenisstraf van DRIE MAANDEN,*

*Veroordeelt de tweede beklagde voor de bewezen verklaarde telasteleggingen A.1 t.e.m. A.5, B en C.1 tem C.3 tot :*

- *een geldboete van TWEEDUIZEND (2000) EURO, verhoogd met 50 opdecimen en aldus gebracht op TWAALFDUIZEND EURO .*

*Veroordeelt de beklagden solidair tot de kosten, berekend en vastgesteld samen op drieëntachtig euro en zesenvijftig cent, meer een vergoeding van elk ééncnvijftig euro en twintig cent.*

*En gezien de hogervermelde veroordeling.*

*Zegt voor recht dat de veroordeelden verplicht zijn tot het betalen van elk een bedrag van één keer vijftwintig euro bij wijze van financiering van het Fonds ingesteld bij artikel 28 van de wet van 1 augustus 1985, bedrag vermeerderd met vijftig decimen, zij een bedrag van elk één keer honderd vijftig euro.*

*Beveelt aan eerste en tweede beklagde over te gaan tot het herstel van de plaats te Diksmuide nader vermeld in de oorspronkelijke dagvaarding, binnen een termijn van 12 maanden vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal treden volgens de hierna vermelde modaliteiten in functie van de soort constructie :*

Constructie 1 (loods)



*De indeling van de loods dient (aangepast) gebracht te worden naar de indeling zoals deze vergund werd met de stedenbouwkundige vergunning van 5 januari 2006, met een piste, opslag en zadelruimte.*

*Bijgevolg dienen alle andere zaken (volgens het plan bij de weigering stedenbouwkundige vergunning 31/08/12) uit de loods verwijderd te worden die er op heden nog wederrechtelijk aanwezig zijn en waarvoor nog steeds geen stedenbouwkundige (regulariserende) vergunning werd bekomen, zijnde de 11 boxen, cafetaria en occasionele uitbreiding cafetaria, keuken, berging en sanitaire ruimten.*

*Bovendien dient alle lichtreclame (Duvel, Jupiler) van de buitenkant van de loods verwijderd te worden.*

*Alle afbraakmaterialen dienen verwijderd en gebracht te worden naar een hiertoe geschikte stortplaats.*

#### Constructie 2 (verharde parking)

*De wederrechtelijk aangelegde parking, bestaande uit steenslag, ten noorden van de gebouwde loods (kadastraal perceel ) dient volledig uitgebroken te worden.*

*Alle afbraakmaterialen dienen verwijderd en gebracht te worden naar een hiertoe geschikte stortplaats.*

*Daarna dient het weideperceel hersteld te worden in zijn oorspronkelijke staat.*

*Ook de stacaravan dient van het terrein verwijderd te worden naar een hiertoe geschikte plaats.*

#### Constructie 3 (zandpistes / paddocks)

*De zandpistes (paddocks) aangelegd op het weideperceel (nr. ) ten westen, ten noorden en ten oosten van de wederrechtelijk aangebrachte verharde parking dienen verwijderd te worden.*

*Alle afbraakmaterialen en het zand dienen verwijderd en gebracht te worden naar een hiertoe geschikte stortplaats.*

*Daarna dient het weideperceel hersteld te worden in zijn oorspronkelijke staat.*

*Beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van de stad Diksmulde, van ambtswege in uitvoering ervan kunnen voorzien, in overeenstemming met wat bepaald is in artikel 6.1.46 V.C.R.O.*





Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door elke veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van 300 € (voor constructie 1), 300 € (voor constructie 2) en 300 € (voor constructie 3) per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van 12 maanden vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal treden.

Spreekt het verbod uit bij toepassing van artikel 16.6.5. van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, bij wijze van veiligheidsmaatregel, om de inrichting (rijschool/manege) die aan de oorsprong van het milieumisdrijf ligt te exploiteren gedurende een periode van 12 maanden vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal treden onder verbeurte van een dwangsom van 125 € per dag bij overtreding van dit verbod minstens tot dat de inrichting behoorlijk zal vergund zijn."

Voormeld verstekvonnis werd op 23 december 2015 bij gerechtsdeurwaardersexploot van \_\_\_\_\_, gerechtsdeurwaarder te \_\_\_\_\_, betekend aan \_\_\_\_\_ en tevens op \_\_\_\_\_ bij afzonderlijk exploitant aan \_\_\_\_\_.

Tegen voormeld verstekvonnis werd door beide beklagden verzet aangetekend betekend door \_\_\_\_\_, gerechtsdeurwaarder te \_\_\_\_\_, aan de procureur des Konings en de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur bij gerechtsdeurwaardersexploot van 16 oktober 2015.

1.1.2. De rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Veurne, kamer V17, besliste bij vonnis van 17 juni 2016 op tegenspraak en op verzet als volgt:

*"Spreekt de eerste beklagde vrij voor telastelegging B.*

*Veroordeelt de eerste beklagde voor de bewezen verklaarde telasteleggingen A.1 t.e.m. A.5, en C.1 t.e.m. C.3 tot een geldboete **TWEEDUIZEND (2000) EURO**, verhoogd met 45 opdecimem en aldus gebracht op **ELFDUIZEND EURO** of een vervangende gevangenisstraf van **DRIE MAANDEN**,*

*Spreekt de tweede beklagde vrij voor telastelegging B.*

*Veroordeelt de tweede beklagde voor de bewezen verklaarde telasteleggingen A.1 t.e.m. A.5, en C.1 t.e.m. C.3 tot een geldboete van **TWEEDUIZEND (2000) EURO**, verhoogd met 45 opdecimem en aldus gebracht op **ELFDUIZEND EURO** of een vervangende gevangenisstraf van **DRIE MAANDEN**,*

*Beveelt aan eerste en tweede beklagde over te gaan tot het herstel van de plaats te nader vermeld in de oorspronkelijke dagvaarding, binnen een termijn van 12 maanden vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal treden volgens de hierna*



vermelde modaliteiten in functie van de soort constructie en vaststellingen gedaan tijdens het plaatsbezoek op 20.01.2016 :

Constructie 1 (loods)

De indeling van de loods dient (aangepast) gebracht te worden naar de indeling zoals deze vergund werd met de stedenbouwkundige vergunning van 5 januari 2006, met een piste, opslag en zadelruimte.

Bijgevolg dienen alle andere zaken (volgens het plan bij de weigering stedenbouwkundige vergunning 31/08/12) uit de loods verwijderd te worden die er op heden nog wederrechtelijk aanwezig zijn en waarvoor nog steeds geen stedenbouwkundige (regulariserende) vergunning werd bekomen, zijnde de 11 boxen, cafetaria en occasionele uitbreiding cafetaria, keuken, berging en sanitaire ruimten.

Alle afbraakmaterialen dienen verwijderd en gebracht te worden naar een hiertoe geschikte stortplaats.

Constructie 2 (verharde parking)

De wederrechtelijk aangelegde parking, bestaande uit steenslag, ten noorden van de gebouwde loods (kadastraal perceel ) dient volledig uitgebroken te worden.

Alle afbraakmaterialen dienen verwijderd en gebracht te worden naar een hiertoe geschikte stortplaats.

Daarna dient het weideperceel hersteld te worden in zijn oorspronkelijke staat.

Constructie 3 (zandpistes / paddocks)

De zandpistes (paddocks) aangelegd op het weideperceel (nr. ) ten westen, ten noorden en ten oosten van de wederrechtelijk aangebrachte verharde parking dienen verwijderd te worden. Dit was tijdens het plaatsbezoek reeds grotendeels uitgevoerd door de nieuwe eigenaar.

Voor zover nog nodig dienen alle afbraakmaterialen en het zand verwijderd te worden en gebracht te worden naar een hiertoe geschikte stortplaats.

Daarna dient het weideperceel hersteld te worden in zijn oorspronkelijke staat.

Beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van de stad Diksmuide, van ambtswege in uitvoering ervan kunnen voorzien, in overeenstemming met wat bepaald is in artikel 6.1.46 V.C.R.O.

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door elke veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van 300 € (voor constructie 1), 300 € (voor constructie 2) en 300 € (voor constructie 3) per dag vertraging in de nakoming van dit bevel,



*te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van 12 maanden vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal treden.*

*Verklaart het verbod ongegrond om bij toepassing van artikel 16.6.5. van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, bij wijze van veiligheidsmaatregel, om de inrichting (rijschool/manege) die aan de oorsprong van het milieumisdrijf ligt te exploiteren."*

1.2. Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 12 juli 2016 door beide beklaagden;
- 12 juli 2016 door het openbaar ministerie tegen de beklaagden.

1.3. Het hof legde op de terechtzitting van 27 januari 2017 overeenkomstig artikel 152 Wetboek van Strafvordering conclusietermijnen vast en bepaalde de rechtsdag op donderdag 11 mei 2017.

1.4. Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 11 mei 2017 in het Nederlands:

- de beklaagden in hun middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester Mathieu Baert, voor meester Stijn De Meulenaer, beiden advocaat met kantoor te Zwijnaarde,
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van Jan De Clercq, advocaat-generaal.

Op de rechtszitting van 11 mei 2017 verklaarde het openbaar ministerie uitdrukkelijk geen bezwaar te hebben tegen het in de debatten en het beraad houden van de buiten de conclusietermijn neergelegde conclusie voor de beklaagden.

2.1 Tegen het vonnis van 17 juni 2016 van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Veurne, tekende de advocaat van de beklaagden en hoger beroep aan met een op 12 juli 2016 ter griffie van de voormelde rechtbank gedane verklaring.

Op de griffie werden op 12 juli 2016 overeenkomstig artikel 204 Wetboek van Strafvordering een verzoekschrift en een (model)grievensformulier ingediend.

In het grievensformulier werden voor de beide beklaagden op strafgebied de grieven 1.1 schuldigverklaring (voor de telastleggingen A1 t/m AS en C1 t/m C3), 1.2 kwalificatie van het misdrijf, 1.3 voorschriften betreffende de rechtspleging, 1.4 strafmaat, 1.6 niet toepassen van het gevraagde gewoon uitstel – probatie-uitstel – gewone opschorting – probatie-opshorting, 1.8 andere maatregelen: herstelmaatregel – dwangsom, 1.9 verjaring en 1.10 schending EVRM aangevinkt.



Het ingediende verzoekschrift houdt een bevestiging in van de grieven aangeduid op het modelgrievensformulier.

Het grievenformulier en het verzoekschrift bepalen nauwkeurig de grieven.

De verklaring van hoger beroep, het verzoekschrift en het grievenformulier werden binnen de termijnen bepaald in artikel 203 Wetboek van Strafvordering en geldig naar de vorm respectievelijk gedaan en ingediend.

Het hoger beroep van de beklagden is ontvankelijk.

**2.2** Tegen het vonnis van 17 juni 2016 van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Veurne, tekende het openbaar ministerie hoger beroep aan met een op 12 juli 2016 ter griffie van de voormelde rechtbank gedane verklaring, waarbij tegen dit vonnis hoger beroep werd ingesteld tegen de beide beklagden.

Op de griffie werd op 15 juli 2016 overeenkomstig artikel 204 Wetboek van Strafvordering een verzoekschrift houdende grieven tegen het vonnis ingediend.

De grieven 1.4 strafmaat, 1.11 vrijspraak (telastlegging B) en 1.12 andere werden aangeduid. Met betrekking tot 1.12 andere preciseerde het openbaar ministerie *“de wenselijkheid de hogere rechter een strengere bestraffing te laten beoordelen wat betreft de eerste beklagde met betrekking tot de (telastleggingen) A.1 t.e.m. A.5 en C.1 tot en met C.3”* en *“gelet op het gegeven dat de eerste rechter met betrekking tot de uitgesproken straffen, zowel wat betreft de eerste als tweede beklagde, de geldboetes heeft vermenigvuldigd met 45 opdecimen, terwijl bepaalde bewezen verklaarde (telastleggingen) ook een periode na (1 januari 2012) beslaan en de geldboetes aldus zouden vermenigvuldigd dienen te worden met 50 opdecimen”*.

Het grievenformulier bepaalt aldus nauwkeurig de grieven.

De verklaring van hoger beroep en het verzoekschrift werden binnen de termijnen bepaald in artikel 203 Wetboek van Strafvordering en geldig naar de vorm respectievelijk gedaan en ingediend.

Het hoger beroep van het openbaar ministerie is ontvankelijk.

**2.3** Er zijn voor het hof geen redenen om ambtshalve grieven aan te voeren.

**3.** De eerste rechter verklaarde het verzet van de beklagden tegen het vonnis van 2 oktober 2015, gewezen bij verstek van de beklagden, ontvankelijk bij tussenvonnis van 11 december 2015. Tegen dit tussenvonnis werd geen hoger beroep ingesteld, zodat de ontvankelijkheid van het verzet niet ter beoordeling is van het hof.



4. De aanhangig makende dagvaarding werd overgeschreven op het bevoegde hypotheekkantoor en ingeschreven in het vergunningenregister van de gemeente van de plaats van de feiten.

5. Het hof verbetert de telastleggingen als volgt:

- wat betreft de telastlegging A:

Het hof verbetert en vernummert de telastlegging A, rekening houdend met de periodes van de vervolgde feiten, die, voor zover bewezen, zouden hebben plaatsgevonden enerzijds onder de gelding van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en anderzijds sinds de inwerkingtreding op 1 september 2009 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, en nu het aanleggen van een parking (onderdeel 3) moet worden gekwalificeerd als het aanleggen of inrichten van een grond voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens, als volgt:

"A. te

*handelingen, werken of wijzigingen, hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning,*

*1. Bij inbreuk op artikel 99, § 1, 1° van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, strafbaar gesteld door artikel 146, eerste lid, 1° van dat decreet,*

*op niet nader te bepalen data in de periode van 1 januari 2008 tot en met 27 januari 2009:*

*te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit, namelijk:*

*in strijd met de stedenbouwkundige vergunning van 5 juni 2006: het verbouwen tot een cafetaria met keuken, berging en toiletten en het plaatsen van elf paardenboxen waar een loods met piste met opslagruimte en zadelruimte vergund was;*

*2. Bij inbreuk op artikel 99, § 1, 9° van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, strafbaar gesteld door artikel 146, eerste lid, 9° van dat decreet,*

*op niet nader te bepalen data in de periode van 1 januari 2008 tot en met 27 januari 2009:*



*recreatieve terreinen te hebben aangelegd of gewijzigd, meer bepaald:*

*zonder stedenbouwkundige vergunning: het aanleggen van twee zandpistes bestemd voor paardrijden;*

*3. Bij inbreuk op artikel 99, § 1, 5°, b van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, strafbaar gesteld door artikel 146, eerste lid, 1° van dat decreet,*

*op niet nader te bepalen data in de periode van 1 januari 2008 tot en met 27 januari 2009:*

*een grond te hebben aangelegd en ingericht voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens, meer bepaald:*

*zonder stedenbouwkundige vergunning: het aanleggen van een parking in steenslagverharding van 2.258 m<sup>2</sup>*

*4. a) Bij inbreuk op artikel 99, § 1, 9° van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, strafbaar gesteld door artikel 146, eerste lid, 1° van dat decreet,*

*recreatieve terreinen te hebben aangelegd of gewijzigd, meer bepaald:*

*in de periode van 24 april 2009 tot 1 september 2009: zonder stedenbouwkundige vergunning: het aanleggen van vier zandpistes bestemd voor paardrijden;*

*4. b) Bij inbreuk op artikel 4.2.1.8° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., eerste lid, 1° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening;*

*recreatieve terreinen te hebben aangelegd of gewijzigd, meer bepaald:*

*in de periode van 1 september 2009 tot en met 9 maart 2012: zonder stedenbouwkundige vergunning: het aanleggen van vier zandpistes bestemd voor paardrijden;*

*5. a) Bij inbreuk op artikel 99, § 1, 9° van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, strafbaar gesteld door artikel 146, eerste lid, 1° van dat decreet,*

*recreatieve terreinen te hebben aangelegd of gewijzigd, meer bepaald:*

*in de periode van 24 april 2009 tot 1 september 2009: het aanleggen van een zandpiste bestemd voor paardrijden groter dan vergund;*



*5. b) Bij inbreuk op artikel 4.2.1.8° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., eerste lid, 1° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening;*

*recreatieve terreinen te hebben aangelegd of gewijzigd, meer bepaald:*

*in de periode van 1 september 2009 tot en met 9 maart 2012: het aanleggen van een zandpiste bestemd voor paardrijden groter dan vergund”.*

- wat betreft de telastlegging B:

Het hof verbetert en vernummert de telastlegging B, rekening houdend met de periodes van de vervolgde feiten, die zouden hebben plaatsgevonden enerzijds onder de gelding van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, en anderzijds met de inwerkingtreding op 1 september 2009 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, als volgt:

*“B. 1 te . vanaf 1 januari 2008 tot 1 september 2009, meermaals,*

*Bij inbreuk op artikel 99, § 1, 5°, b van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, strafbaar gesteld door artikel 146, eerste lid, 1° van dat decreet handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, een grond gewoonlijk gebruikt te hebben, aangelegd te hebben of ingericht te hebben voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens, meer bepaald: het gewoonlijk gebruik van de grond voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens te hebben voortgezet;*

*B.2 te , vanaf 1 september 2009 tot en met 18 november 2014, meermaals,*

*Bij inbreuk op artikel 4.2.1.5°, b, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., eerste lid, 1°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening de bij artikelen 4.2.1. en 4.2.15 bepaalde handelingen, hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, zonder voorafgaande vergunning, een grond gewoonlijk gebruikt te hebben, aangelegd te hebben of ingericht te hebben voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens, meer bepaald: het gewoonlijk gebruik van de grond voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens te hebben voortgezet.”*



- De hiervoor vermelde verbeteringen hebben betrekking op de feiten van de aanhangig makende akte, laten deze feiten onverlet en voegen hier geen feiten aan toe. De tegenspraak had ook betrekking op de verbeteringen.

6. Wat betreft de telastlegging C stelt het hof vast dat de te last gelegde feitelijke gedragingen sinds 23 februari 2017 een inbreuk uitmaken op het decreet betreffende de omgevingsvergunning en nog steeds strafbaar gesteld zijn door het Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid (DABM).

7. De beklagde \_\_\_\_\_ is zaakvoerder van de tweede beklagde die een manege uitbaatte op het vermelde adres.

Het onroerend goed is volgens het toepasselijk gewestplan gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Op verzoek van de dienst ruimtelijke ordening van de stad Diksmuide stelde de politie van de politiezone \_\_\_\_\_ op 27 januari 2009 proces-verbaal op waarbij werd vastgesteld dat de op plan voorziene en goedgekeurde opslag- en zadelruimte werd omgebouwd tot cafetaria met keuken en sanitair (stuk 2). De politie noteerde in het PV dat de betrokkene, de beklagde \_\_\_\_\_, de nodige stappen zou ondernemen om de inbreuken te laten regulariseren. De beklagde \_\_\_\_\_ erkende de vermelde verbouwing en dat dit niet werd vergund (stuk 4).

Op 24 april 2009 vond in de manege een rondgang plaats door de politie, de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur en een ambtenaar van de RWO-inspectie West-Vlaanderen. Er werd vastgesteld dat het hoofgebouw bestond uit: piste, stallen, hooizolder, cafetaria met schenkbank (uitzicht gevend op het terras en de piste), keuken met diepvries, bergruimte voor drank, toilet dames en heren. Naast de cafetaria: verhard terras, speelpleintje. Er was een buitenpiste en naast het hoofdgebouw een verharde parking (niet vergund). Een groenscherm in ligustrum werd aangeplant langs de straatzijde. Volgende zaken verwezen volgens de vaststellers duidelijk naar de uitbating van een herberg: aan de gevel van het hoofdgebouw: lichtreclame Duvel, aan de straatkant: bord met opschrift 'bistro – restaurant', aan de straatkant: bord met vermelding 'dagschotel', aan de ingangdeur: prijslijst voor meeneempizza's, in de cafetaria: een uitgebreide spijskaart (volwaardige menukaart van een restaurant).

Tijdens de rondgang werd afgesproken dat de architect regularisaties zou aanvragen (stuk 9).

Op 29 september 2009 verklaarde de beklagde \_\_\_\_\_ dat de borden met opschrift 'bistro-restaurant' en 'dagschotel' werden verwijderd, de prijslijst 'meeneempizza's' werd verwijderd, de spijskaart werd vervangen en de lichtreclame 'Duvel' nog door de brouwer moest worden verwijderd (stuk 13).





Bij beslissing van 6 januari 2011 weigerde de (bestendige) deputatie van de provincie West-Vlaanderen de aanvraag tot het bekomen van een regularisatievergunning.

Op 8 november 2012 meldde de stedenbouwkundig inspecteur op 30 oktober 2012 te hebben vastgesteld dat de lichtreclame verwijderd werd en er geen stacaravan meer stond (stuk 49). Voor het overige, stelde hij, bleven de vaststellingen gelden (loods, zandpistes, verharding, ...).

Op 13 november 2013 steide de politie vast dat er op de plaats niets meer veranderd was.

Uit een brief van 7 mei 2014 van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur volgt dat er zeven zandpistes in het geding zijn: één buitenpiste die groter is dan vergund en zes niet-vergunde zandpistes (stuk 70). Volgens de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur is het indelen van de loods met cafetaria, keuken, berging en sanitaire ruimten niet vrijgesteld van vergunning en zijn dit "stuk voor stuk vergunningsplichtige functiewijzigingen".

In het kader van het onderzoek of de uitbating van een manege (overeenkomstig artikel 32.4 Vlareme I) betrof, werd op grond van info van de buurtinspecteur vermeld dat "de uitbaters nooit zullen verklaren dat ze effectief een manege uitbaten" (stuk 92). Ze beweren enkel fokpaarden te trainen met het oog op wedstrijden en verkoop. Er werd vastgesteld dat alle installaties voor de uitbating van een manege aanwezig zijn. Volgens de statuten van de vennootschap is het doel, onder meer, het uitbaten en exploiteren van een manege. Volgens het openbaar gerucht kan er "aldaar wel degelijk gevraagd worden om tegen betaling een paard op regelmatige basis te laten trainen en vallen de bezigheden niet onder de uitzonderingen gesteld in het art. 32.4 van Vlareme I en valt de uitbating onder klasse 2".

8. Voor zover bewezen werden de te last gelegde feiten gepleegd met eenzelfde misdadig opzet en vormen zij één voortgezet misdrijf, waarvan de verjaring slechts aanvat op de dag van het laatste feit, namelijk op 18 november 2014. Sindsdien is geen termijn van vijf jaar verstreken, zodat de strafvordering niet door verjaring vervalLEN is.

9. De telastlegging A1, zoals hiervoor verbeterd, is voor het hof bewezen gelet op de vaststellingen in het strafdossier, hiervoor geresumeerd weergegeven.

Anders dan de beklaagden aanvoeren, slaat de telastlegging A.1 niet op een vergunningsplichtige functiewijziging, in de zin van artikel 99, § 1, 6° Stedenbouwdecreet 1999 (sinds 1 september 2009 artikel 4.2.1.6° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening), wat ook een ander feit is dan aanhangig gemaakt. Het betreft immers geen wijziging van de hoofdfunctie van het gebouw (in de zin van het besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen), doch wel een verbouwen in strijd met de vergunde plannen.



In de stedenbouwkundige vergunning van 5 januari 2006 is vermeld dat het hoofdvolume van het gebouw (de loods) wordt ingericht als piste en dat achter de zadelruimte een opslagruimte is voorzien: een loods met piste met opslagruimte en zadelruimte was vergund.

De door de beklagden uitgevoerde omvangrijke en ruimtelijk ingrijpende verbouwingen zijn geen binnenverbouwingen zonder stabiliteitswerken die zijn vrijgesteld van vergunningsplicht op grond van artikel 3, 4° Vrijstellingenbesluit van 16 juli 2010. Bovendien was het besluit van de Vlaamse Regering van 16 juli 2010 tot bepaling van handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is (B.S., 10 september 2010) nog niet van toepassing in de periode van de te last gelegde feiten. Een eventuele latere vrijstelling van de vergunningsplicht bij een besluit van de Vlaamse regering kan ook niet tot gevolg hebben dat de te last gelegde handeling niet langer strafbaar zou zijn: het verbouwen van een constructie zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning is nog steeds strafbaar. Een wijziging van een besluit, *in casu* van de Vlaamse regering, kan niet bij toepassing van artikel 2, tweede lid, Strafwetboek, meebrengen dat de feiten, die toen en ook thans nog ingevolge het decreet strafbaar waren en zijn, niet meer strafbaar zijn.

De beklagde verklaarde uitdrukkelijk: *“In de nieuw gebouwde (manege) werd de op plan voorziene opslag- en zadelruimte omgebouwd tot cafetaria met keuken en sanitair. Dit werd inderdaad niet vergund. Ik zal het nodige doen om de cafetaria te laten regulariseren.”* (stuk 4).

De aanvraag tot het bekomen van een regularisatievergunning werd, zoals vermeld, geweigerd bij besluit van 6 januari 2011 van de deputatie van de provincie West-Vlaanderen. De overwegingen van dit besluit stellen onder meer: *“Het uitbaten van een paardenpension is strijdig met de bestemming van het agrarisch gebied. Op basis van het uitvoeringsbesluit zonevreemde functiewijzigingen (van) (28 november 2003) kunnen paardenpensions toegelaten worden in bestaande, voormalige bedrijfsgebouwen. Door echter eerst een vergunning aan te vragen voor een loods in het kader van een paardenfokkerij en deze uiteindelijk in te richten als een paardenpension en (manege) wordt de wetgeving omzeild. Het is niet mogelijk om nieuwe gebouwen op te richten in agrarisch gebied en deze te gebruiken in functie van paardenpension en/of (manege).”*

Waar het te last gelegde misdrijf enkel algemeen opzet als moreel element vereist, blijkt duidelijk dat het van bij de aanvang de bedoeling was van de beklagden om de loods naderhand zo te verbouwen, in strijd met de verleende vergunning en plannen.

Volledigheidshalve wijst het hof er op dat, anders dan de beklagden aangeven, het feit dat zij *“niet vervolgd worden voor artikel 4.2.1.6° VCRO juncto artikel 6.1.1, lid 1, 1° VCRO”* (de beklagden bedoelen: voor inbreuk op artikel 4.2.1.6° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, strafbaar gesteld door artikel 6.1.1, eerste lid, 1°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening) niet meebrengt dat zij zonder meer zouden moeten worden vrijgesproken: in voorkomend geval



zal de rechter immers de telastlegging moeten verbeteren naar de toepasselijke strafbare inbreuk. Elke rechter, ook de appelrechter, is er immers toe gehouden om aan de bij hem aanhangig gemaakte feiten een juiste omschrijving te geven. Hij moet indien daartoe grond bestaat de omschrijving wijzigen, voor zover daardoor geen andere feiten worden aanhangig gemaakt dan bedoeld in de akte van aanhangigmaking en hij het recht van verdediging van partijen niet miskent. Het feit waarvan de beklagden aanvoeren dat zij hiervoor niet vervolgd zijn, is ook een ander feit dan hetgeen werd aanhangig gemaakt, zodat het hof zich hierover ook niet heeft uit te spreken.

Het bewezen zijn van de telastleggingen A2, A4, a en b en A5, a en b, zoals verbeterd en vernummerd, wordt door de beklagden niet betwist.

Het hof is van oordeel dat deze telastleggingen bewezen zijn op grond van de dossiergegevens, zoals hiervoor geresumeerd. Voor de aanleg en de inrichting bestond geen voorafgaande stedenbouwkundige vergunning.

10. Ten onrechte voeren de beklagden aan dat de parking in steenslagverharding een noodzakelijke toegangsweg voor de loods vormt en aldus vrijstelling van vergunningsplicht geniet op grond van artikel 3.1,8° en 3.2.1 Vrijstellingbesluit.

Een parking is geen toegangsweg. Het betrokken deel van het perceel is ingericht als parking, zodat het middel gesteund op een noodzakelijke toegangsweg geen toepassing vindt. Bovendien was, zoals hiervoor vermeld, het Vrijstellingenbesluit nog niet van toepassing tijdens de periode van de telastlegging A3, zodat het *in casu* hoe dan ook geen toepassing kan vinden. Ten onrechte verwijzen de beklagden naar het Vrijstellingenbesluit als het "*besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000*"; het Vrijstellingenbesluit dateert van 14 juli 2010; het is het besluit tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen dat, oorspronkelijk, van 14 april 2000 dateert (en intussen al meermaals gewijzigd werd).

Volledigheidshalve, in antwoord op de conclusie van de beklagden, stelt het hof vast dat de beklagden niet aannemelijk maken dat de parking de enige, strikt noodzakelijke toegangsweg voor de loods is.

De parking werd duidelijk aangelegd met het oog op het gebruik als parking door de klanten van de manege, het paardenpension en de bistro. Uit de dossiergegevens volgt dat deze parking ook aldus gebruikt werd. De omstandigheid dat de klanten van de manege op de parking ook hun paardenwagen of aanhangwagen konden keren om het in- en uitstappen van de paarden vlotter te laten verlopen, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

De telastleggingen A3, B.1 en B.2, zoals verbeterd en vernummerd, zijn voor het hof bewezen.



Het verweer van de beklaagden dat die parking een noodzakelijke toegangsweg uitmaakt, wordt niet bijgetreden door het hof.

**11.1** In een agrarisch gebied zijn stallen met plaatsen voor 20 tot en met 200 gespeende grote zoogdieren, inzonderheid paard- en rundachtigen, vergunningsplichtig op grond van de indeling onder rubriek 9.4.3.c), 1° van bijlage 1 van Vlarem I, namelijk de lijst van als hinderlijk beschouwde inrichtingen.

Het zijn *de* stallen, het gebouw met de inrichting daartoe, en niet louter *het* (daadwerkelijk gebruik van de) stallen, de activiteit, die milieuvergunningsplichtig zijn/is. Gezien er stallen voor 20 paarden of meer (maar minder dan 201) werden ingericht, is het zonder relevantie dat de beklaagden slechts elf paardenboxen in gebruik zouden genomen hebben, evenmin als het feit dat de *“overige paardenboxen”* niet meer zouden zijn dan *“oude, vervallen stallen die al lang niet meer als stal gebruikt worden maar enkel nog als opslagplaats voor o.o. werkmateriaal”*. Evenmin is het relevant dat de beklaagden enkel te goeder trouw een milieuvergunning voor een capaciteit van 32 paardenstallen hebben bekomen en pogingen deden om, onder meer ter zake, de stedenbouwkundige inbreuken te regulariseren.

De beklaagden hebben in de te last gelegde periode stallen voor meer dan 20 en minder dan 201 paarden gehouden zonder daartoe over een geldige, niet geschorste milieuvergunning te beschikken.

De telastleggingen C1 en C2 zijn voor het hof bewezen.

**11.2** Rubriek 32.4 van bijlage 1 van Vlarem I, namelijk de lijst van als hinderlijk beschouwde inrichtingen, bepaalde tot 23 februari 2017: *“Rijscholen, inrichtingen voor ruiter-, draf-, ren- en mensport, inrichtingen voor verhuur en africhting van paarden en andere zodeldieren”* zijn een inrichting van de klasse 2.

Als uitzondering gold:

*“Uitzondering: vallen niet onder deze indelingsrubriek:*

- *particulier gebruik;*
- *activiteiten met een maximale duur van drie opeenvolgende dagen die tweemaal per jaar op hetzelfde perceel of dezelfde percelen georganiseerd worden;*
- *activiteiten die georganiseerd worden ter gelegenheid van bijzondere gelegenheden, zoals kermissen, carnavals;*
- *hippotherapie met maximaal twee paarden”.*

De bepalingen van het op 23 februari 2017 opgeheven Vlarem I dienen voor de beoordeling van de telastleggingen nog steeds in aanmerking te worden genomen.



De beklaagden betwisten dat zij een rijschool hebben uitgebaat. In conclusies stellen zij dat zij paarden kweekten met het oog op de verdere kweek, de verkoop en het gebruik ervan in de ruiters- en dressuursport. Het gebruik van de, gekweekte, paarden in de ruiters- en dressuursport brengt de africhting van de paarden mee, zodat ook deze activiteit alleen al onder de vermelde rubriek valt. De verwijzing door de beklaagden naar rechtspraak van de Raad voor Vergunningenbetwisting, die het hof niet bindt, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Bovendien blijkt uit de dossiergegevens dat er wel degelijk sprake was van de uitbating van een rijschool of manege. Zoals al vermeld, verwees de beklaagde in haar eerste verhoor naar een nieuw gebouwde manege. De vaststellingen wijzen er op dat alle installaties voor de uitbating van een manege ook aanwezig waren.

Het betrof ook zeer duidelijk een inrichting voor ruiters-, draf- en mensport, zoals ook volgt uit de hierover door de uitbaters gevoerde publiciteit (stuk 126).

De telastlegging C3 is voor het hof bewezen.

12. De bewezen telastleggingen zijn elke beklaagde toerekenbaar. De beklaagde handelde wezenlijk door toedoen van haar zaakvoerder, de beklaagde . Het is de beklaagde die de beslissingen nam. Binnen de rechtspersoon was er een beleid dat niet of onvoldoende rekening hield met de naleving van de voor de uitbating relevante stedenbouwkundige regels en milieuvergunningverplichtingen, wat een eigen strafrechtelijke fout van de rechtspersoon is.

13. De feiten van de bewezen telastleggingen zijn voor elke beklaagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet, zodat overeenkomstig artikel 65, eerste lid, Strafwetboek, het hof voor elke beklaagde voor deze feiten één straf toepast, namelijk de zwaarste.

De beklaagden hebben bij de uitbating van hun inrichting geldende verplichtingen willen omzeilen en begingen hiertoe bewust inbreuk op de stedenbouw- en milieuregels. Gezien het economisch oogmerk van de beklaagden bij het plegen van de bewezen misdrijven is een geldboete het meest passend als straf. De door de beklaagden (in ondergeschikte orde) gevraagde gunst van de opschorting van de uitspraak van veroordeling gelast het hof niet omdat dit de beklaagden onvoldoende zou aanzetten bij handelsactiviteiten voortaan wel de regels na te leven. Bovendien valt niet aan te nemen dat de hierna voor elke beklaagde opgelegde geldboete hen sociaal zou declasseren of hun re-integratie op onevenredige wijze in het gedrang zou brengen.

De verzwarende omstandigheid bepaald door artikel 6.1.1., tweede lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening is voor de beide beklaagden voorhanden. De beklaagde is bestuurder van de ; deze (vastgoed)vennootschap is eigenaar van een



appartementengebouw en verhuurt de appartementen. Aldus is de beklagde als bestuurder van deze rechtspersoon, een persoon die in de uitoefening van haar beroep of activiteit onroerende goederen te huur zet. Dat de beklagde de aandelen van de vermelde vennootschap verwierf ingevolge nalatenschap van haar vader en dat deze nalatenschap niet *“van een leien dakje”* verliep doet aan deze vaststelling geen afbreuk en is zonder relevantie voor deze beoordeling. Ook het feit dat zij, in haar hoedanigheid van bestuurder van de vastgoedvennootschap, besloot het appartementengebouw te verkopen doet geen afbreuk aan deze vaststelling, doch bevestigt integendeel haar activiteit op dit vlak, in de zin van de verzwarende omstandigheid. Dat de beklagde *“erniets voor voelde om een onroerend goed te beheren en uit te baten”* mist elke relevantie voor deze beoordeling.

Ook de beklagde is op grond van haar maatschappelijk doel te beschouwen als een persoon actief inzake onroerend goed, bedoeld door de verzwarende omstandigheid. Dat *“in de praktijk (...) vennootschappen (vaak) hun maatschappelijk doel ruim invullen, teneinde te voorkomen (...) continu de statuten op dit punt (te moeten) aanpassen”*, is niet enkel niet bewezen, maar mist ook elke relevantie voor de beoordeling van de verzwarende omstandigheid.

Ook als zaakvoerder van de is de beklagde te beschouwen als een persoon actief in onroerende goederen zoals bedoeld door de verzwarende omstandigheid.

Verder valt, anders dan de beklagden aanvoeren, niet enkel een *“effectief beroepsmatig(e)”* bezigheid met de verkoop en aankoop van onroerende goederen, onder de verzwarende omstandigheid; ook enige activiteit zoals bedoeld door artikel 6.1.1, tweede lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, kan de verzwarende omstandigheid meebrengen.

De bewezen misdrijven werden deels gepleegd na 31 december 2011 en geheel voor 1 januari 2017, zodat het hof de opgelegde geldboete telkens verhoogt met 50 deciem.

De voor de beklagde opgelegde vervangende gevangenisstraf moet deze aanzetten de opgelegde geldboete te betalen.

14. Het hof veroordeelt de beklagden overeenkomstig artikel 50 Strafwetboek hoofdelijk tot de kosten van de strafvordering, hierin begrepen de kosten verbonden aan het verzet tegen het vonnis van 2 oktober 2015, het verstek voor de eerste rechter aan elk van de beklagden te wijten zijnde.

15. De beklagden zijn elk als veroordeelde verplicht tot het betalen van de bijdrage tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders die sedert 17 december 2005 25,00 euro bedraagt. Hoewel thans sedert 1 januari 2017 deze bijdrage dient vermeerderd te worden met 70 opdecimen tot 200,00 euro, en dit ongeacht de datum van de bewezenverklarde



feiten gezien deze bijdrage een eigen aard heeft en geen straf is, dient het hof deze bijdrage te vermeerderen met 50 opdecimen tot 150,00 euro (in plaats van met 70 opdecimen tot 200,00 euro), zijnde de in het in hoofde van de beklagden aanvankelijk bij verstek gewezen vonnis van 2 oktober 2015 toegepaste vermeerdering met de opdecimen, gezien het hof ingevolge de devolutieve werking van het door de beklagde aangetekende verzet tegen het verstekvonnis van 2 oktober 2015 deze bijdrage niet mag verhogen.

De vergoeding voor administratieve kosten moet sinds 1 december 2012 en na indexatie worden bepaald op 51,20 euro (art. 91, tweede lid, van het Algemeen Reglement op de gerechtskosten in strafzaken vastgesteld bij K.B. van 28 december 1950, zoals laatst gewijzigd bij art. 1 van het K.B. van 13 november 2012, B.S., 29 november 2012).

Het hof veroordeelt elke beklagde hierna tot betaling van deze bijdrage en vergoeding.

**16.** Terecht besliste de eerste rechter geen exploitatieverbod op te leggen.

**17.1** De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur leidde bij brief van 10 juli 2012 bij het bevoegde parket een herstellvordering in. Deze herstellvordering is begeleid door het positief advies van 11 juni 2012 van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid, zodat is voldaan aan de ontvankelijkheidsverelste van artikel 6.1.41, § 6, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

**17.2** De herstellvordering strekt voor constructie 1 (de loods) tot het uitvoeren van aanpassingswerken en voor de constructies 2 en 3 (de parking en de pistes) tot herstel in de oorspronkelijke staat.

De eiser in herstel vordert tevens de verbeuring van een dwangsom van 300 euro per dag bij niet naleving van het op te leggen herstel wat betreft de constructie 1 en 300 euro wat betreft de constructies 2 en 3.

**17.3** Artikel 6.1.41, §1, eerste lid, 1° en 2°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalt:

*“Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen. (...) De herstellvordering wordt ingesteld met inachtneming van volgende regelen:*

*1° voor misdrijven die bestaan, of onder meer bestaan, uit het verrichten van handelingen in strijd met een stakingsbevel of in strijd met de stedenbouwkundige voorschriften aangaande de voor het gebied toegelaten bestemmingen, voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken, wordt gevorderd:*

*a) hetzij de uitvoering van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand of de staking van het strijdige gebruik,*



*b) hetzij, zo dit kennelijk volstaat om de plaatselijke ordening te herstellen, de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken;*

*c) hetzij, indien het gevolg van het misdrijf kennelijk verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening, het betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen;*

*2° voor andere misdrijven dan deze, vermeld in 1°, wordt de betaling van de meerwaarde gevorderd, tenzij de overheid die de herstellordering instelt, aantoot dat de plaatselijke ordening hierdoor kennelijk op onevenredige wijze zou worden geschaad, in welk geval één van de maatregelen, vermeld in 1°, wordt gevorderd.*

*Voor de diverse onderdelen van éénzelfde misdrijf kunnen verschillende herstelmaatregelen worden gevorderd, indien deze voldoende individualiseerbaar zijn.”*

Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 Grondwet, krachtens hetwelk de rechter geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. De rechter dient de herstellordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Meer bepaald dient het hof na te gaan of de beslissing van het bestuur om het herstel te vorderen, *in casu* aanpassingswerken en het herstel in de oorspronkelijke toestand, uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het behoort het hof niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

**17.4** Het bevelen van een herstelmaatregel vereist dat de plaatselijke ordening door het misdrijf is geschaad en de maatregel ertoe strekt deze plaatselijke ordening te herstellen. Het is dus niet zo dat bij een niet-regulariseerbare overtreding van de bestemmingsvoorschriften het herstel in de oorspronkelijke toestand steeds moet worden bevolen, ongeacht de impact van de constructie op de plaatselijke ordening.

Overeenkomstig artikel 1 Eerste Aanvullend Protocol Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), moet de rechter nagaan of de herstellordering uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Hij moet de vordering die gebaseerd is op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van een goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, zonder gevolg laten.

De uitzondering op het principieel te bevelen herstel overeenkomstig het in artikel 6.1.41, §1, eerste lid, 1° en 2°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening gemaakte onderscheid toont aan dat de omvang van de schade aan de plaatselijke ruimtelijke ordening, nog meer dan de overtreding zelf, bepalend is voor de keuze van de herstelmaatregel, zowel bij overtreding van de bestemmingsvoorschriften (artikel 6.1.41, §1, 1°), als voor de andere overtredingen (hetzelfde artikel, maar 2° i.p.v. 1°).





De mogelijkheid van afwijking van de bestemmingsvoorschriften en de mogelijke regulariseerbaarheid van inbreuken bij zonevreemde handelingen of werken is dan ook niet het doorslaggevende criterium. In beide gevallen blijft immers de evenredigheids- en redelijkheidstoets onverminderd van toepassing: het gevorderde herstel moet evenredig zijn aan de *in concreto* vastgestelde aantasting van de ruimtelijke ordening en de maatregel moet redelijk blijven in vergelijking tot de last die dit voor de betrokkene meebrengt. De concrete vaststelling dat er schade is aan de plaatselijke ruimtelijke ordening volstaat om het eventueel te bevelen herstel naar recht te verantwoorden, zonder dat het hof de evenredigheidstoets die het uitvoert, nader moet toelichten in functie van de gepleegde overtreding en de modaliteiten zoals bepaald in artikel 6.1.41, § 1, eerste lid, 1° en 2°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

17.5 Het blijkt niet dat de gevorderde herstelmaatregelen gesteund zijn op motieven die vreemd zijn aan de goede ruimtelijke ordening of die uitgaan van een opvatting over de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is.

Wat betreft de goede ruimtelijke ordening, motiveert de herstellvordering de aanpassingswerken onder meer door er op te wijzen dat het organiseren van een manege niet kadert binnen de agrarische bestemming van het gebied en dit niet als een (para)agrarische activiteit kan worden beschouwd; de verwijzing door de beklagden naar rechtspraak van de Raad voor Vergunningenbetwistingen over het (para)agrarisch karakter van het fokken en africhten van paarden in een andere zaak ontnemen deze argumentatie niet haar geldigheid, laat staan op een wijze die de redelijkheid van de herstellvordering aantast. De cafetariaruimte en de ingerichte keuken staan, volgens de herstellvordering, ruimtelijk niet in verhouding met de gebouwen van het bedrijf: de schaalgrootte overschrijdt ruimschoots de draagkracht van het gebied (met verwijzing naar het advies van 29 juni 2010 van de afdeling duurzame landbouwontwikkeling). In het open polderlandschap schaadt een dergelijke infrastructuur de agrarische dynamiek en tast dit het openruimtegebied al te veel aan.

De verwijzing door de beklagden naar de overwegingen in de stedenbouwkundige vergunning van 5 januari 2006 ontkrachten de argumentatie over de open ruimte niet, laat staan zodanig dat de herstellvordering niet langer draagkrachtig is gemotiveerd of zijn redelijkheid verliest.

Wat betreft het gevraagde herstel in de oorspronkelijke toestand voor de constructies 2 en 3 wordt onder meer gewezen op het feit dat het aanbrengen van zowel een laag steenslag (voor de parking) als wit zand (voor de pistes) de initiële vruchtbare weidegrond aantasten. De draagkracht van het gebied wordt overschreden door de schaalgrootte van de parking en het aantal paddocks.

Deze overwegingen dragen de herstellvordering voldoende concreet in functie van de goede ruimtelijke ordening.



Het gevorderde herstel blijkt ook redelijk te zijn in vergelijking met de eventuele last die dit voor de betrokkenen meebrengt, waarbij het herstel naar een wettige toestand niet als een last mee in rekening kan worden gebracht.

Wat betreft de parking, is er geen reden de herstelmaatregel te beperken tot een gedeelte van de parking “dat niet strikt noodzakelijk is om het loodsgebouw te bereiken”; het hof verwijst naar de overwegingen c.q. hiervoor.

Het bevelen van het herstel naar een wettige toestand is ook geenszins een niet-toelaatbare schending van het eigendomsrecht van de veroordeelden.

Het herstel in de oorspronkelijke staat houdt het herstel in naar een wettige toestand. Dit houdt niet noodzakelijk in het herstel in de materiële toestand die gelijk is aan de toestand die voor de inbreuken bestond, dan wel die zou bestaan hebben als de stedenbouwkundige inbreuken niet zouden gepleegd zijn. De verwijzing door de beklaagden naar “gelijkaardige constructies” die zich in 2005 al op hetzelfde perceel bevonden en die “geen problemen bleken op te leveren” zijn niet relevant voor de huidige beoordeling. Dat er in 2005 mogelijk al sprake was van een (andere) wederrechtelijke toestand, brengt niet mee dat het nu gevorderde herstel om tot een wettige toestand te komen onredelijk is.

17.5 De door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur wettig gevorderde herstelmaatregelen zijn nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen. Niets wijst erop dat de plaats in de oorspronkelijke toestand werd hersteld en dit werd ook niet overeenkomstig artikel 6.1.45 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening vastgesteld. Deze bepaling stelt: “De overtreder brengt de stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen onmiddellijk, bij aangetekende brief of bij afgifte tegen ontvangstbewijs, op de hoogte indien hij de opgelegde herstelmaatregel vrijwillig heeft uitgevoerd. Daarop wordt door de stedenbouwkundige inspecteur onmiddellijk en na controle ter plaatse een proces-verbaal van vaststelling opgemaakt.

*De stedenbouwkundige inspecteur zendt een afschrift van het proces-verbaal van vaststelling aan de gemeente en de overtreder.*

*Behoudens bewijs van het tegendeel, geldt enkel het proces-verbaal van vaststelling als bewijs van het herstel en van de datum van het herstel.”*

Er is, zoals hiervoor vermeld, evenmin regularisatie overeenkomstig een daartoe verleende stedenbouwkundige vergunning die strookt met de wet en die werd uitgevoerd.

17.6 De vrees bestaat dat de veroordeelden niet zonder enig drukkingsmiddel het herstel zullen uitvoeren. De lange tijd die de veroordeelden al werd gegund hebben zij niet benut voor het bewerkstelligen van het herstel. In die omstandigheden is het opleggen van een



dwangsom wel degelijk aangewezen om de veroordeelden tot het uitvoeren van het herstel aan te sporen.

Gelet op de onwil van de veroordeelden tot nu om te zorgen voor vrijwillig herstel is het opleggen van een dwangsom noodzakelijk om uitvoering te geven aan de opgelegde herstelmaatregelen. Het bedrag van de dwangsom bepaalt het hof zoals hierna bepaald.

Gelet op de lange tijd dat de veroordeelden het herstel al hadden kunnen uitvoeren en hun keuze de afloop van deze zaak af te wachten en de termijn die hen hiertoe nog wordt gegund, is er geen reden om nog een respijttermijn te bepalen in toepassing van artikel 1385*bis*, vierde lid van het Gerechtelijk Wetboek.

**17.7** Het hof machtigt in overeenstemming met artikel 6.1.46 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening het college van burgemeester en schepenen van de stad Diksmuide en de stedenbouwkundige inspecteur om ambtshalve in de uitvoering van het bevolen herstel te voorzien voor het geval de veroordeelden daartoe niet overgaan binnen de gestelde termijn.

**17.8** Dat een beklagde geen eigenaar is (of geen eigenaar meer is) van het perceel en de constructie(s) waarop een herstel betrekking heeft, staat er niet aan in de weg dat het herstel ook tegen hem of haar wordt uitgesproken. De opgelegde herstelmaatregelen werken immers *in rem* en zijn gesteund op de respectievelijk voor de betrokken beklagde(n) bewezen stedenbouwkundige misdrijven.

Ten onrechte voeren de beklagden aan dat zij bij veroordeling tot het uitvoeren van herstelmaatregelen zouden aangewezen zijn op de welwillendheid van de nieuwe eigenaars van het onroerend goed: de beklagden zullen als veroordeelden tot uitvoering van de herstelmaatregelen op grond van dit arrest beschikken over een uitvoerbare titel, die desgevallend ook ten aanzien van de (nieuwe) eigenaars kan worden aangewend. Niettemin kan worden aangenomen dat de omstandigheid dat derden de nieuwe eigenaars zijn van het goed waarop het herstel rust de uitvoering van de herstelmaatregelen niet vereenvoudigt, zodat het hof de hierna bepaalde ruime uitvoeringstermijn bepaalt.

Om te vermijden dat de verbeurde dwangsommen oplopen tot hoogtes die niet meer evenredig zijn tot de ernst van de gepleegde inbreuken, bepaalt het hof de hierna bepaalde maxima.

**OP DEZE GRONDEN**

Het hof,

rechtsprekend op tegenspraak,



gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de artikelen:

- 211 en 211bis Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend met eenparige stemmen:

wijzigt het vonnis van 17 juni 2016 voor zover bestreden als volgt:

verbetert de telastlegging A als volgt:

A. te

*handelingen, werken of wijzigingen, hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning,*

*1. Bij inbreuk op artikel 99, § 1, 1° van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, strafbaar gesteld door artikel 146, eerste lid, 1° van dat decreet,*

*op niet nader te bepalen data in de periode van 1 januari 2008 tot en met 27 januari 2009:*

*te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit, namelijk:*

*in strijd met de stedenbouwkundige vergunning van 5 juni 2006: het verbouwen tot een cafetaria met keuken, berging en toiletten en het plaatsen van elf paardenboxen waar een loods met piste met opslagruimte en zadelruimte vergund was;*

*2. Bij inbreuk op artikel 99, § 1, 9° van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, strafbaar gesteld door artikel 146, eerste lid, 9° van dat decreet,*

*op niet nader te bepalen data in de periode van 1 januari 2008 tot en met 27 januari 2009:*

*recreatieve terreinen te hebben aangelegd of gewijzigd, meer bepaald:*

*zonder stedenbouwkundige vergunning: het aanleggen van twee zandpistes bestemd voor paardrijden;*

PAGE 01-00000882133-0028-0032-01-01-4



3. Bij inbreuk op artikel 99, § 1, 5°, b van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, strafbaar gesteld door artikel 146, eerste lid, 1° van dat decreet,

op niet nader te bepalen data in de periode van 1 januari 2008 tot en met 27 januari 2009:

een grond te hebben aangelegd en ingericht voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens, meer bepaald:

zonder stedenbouwkundige vergunning: het aanleggen van een parking in steenslagverharding van 2.258 m<sup>2</sup>

4. a) Bij inbreuk op artikel 99, § 1, 9° van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, strafbaar gesteld door artikel 146, eerste lid, 1° van dat decreet,

recreatieve terreinen te hebben aangelegd of gewijzigd, meer bepaald:

in de periode van 24 april 2009 tot 1 september 2009: zonder stedenbouwkundige vergunning: het aanleggen van vier zandpistes bestemd voor paardrijden;

4. b) Bij inbreuk op artikel 4.2.1.8° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., eerste lid, 1° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening;

recreatieve terreinen te hebben aangelegd of gewijzigd, meer bepaald:

in de periode van 1 september 2009 tot en met 9 maart 2012: zonder stedenbouwkundige vergunning: het aanleggen van vier zandpistes bestemd voor paardrijden;

5. a) Bij inbreuk op artikel 99, § 1, 9° van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, strafbaar gesteld door artikel 146, eerste lid, 1° van dat decreet,

recreatieve terreinen te hebben aangelegd of gewijzigd, meer bepaald:

in de periode van 24 april 2009 tot 1 september 2009: het aanleggen van een zandpiste bestemd voor paardrijden groter dan vergund;

5. b) Bij inbreuk op artikel 4.2.1.8° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., eerste lid, 1° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening;

recreatieve terreinen te hebben aangelegd of gewijzigd, meer bepaald:



*in de periode van 1 september 2009 tot en met 9 maart 2012: het aanleggen van een zandpiste bestemd voor paardrijden groter dan vergund;*

verbetert en vernummert de telastlegging B als volgt:

*B. 1 te \_\_\_\_\_, vanaf 1 januari 2008 tot 1 september 2009, meermaals,*

*Bij inbreuk op artikel 99, § 1, 5°, b van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, strafbaar gesteld door artikel 146, eerste lid, 1° van dat decreet handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, een grond gewoonlijk gebruikt te hebben, aangelegd te hebben of ingericht te hebben voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens, meer bepaald: het gewoonlijk gebruik van de grond voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens te hebben voortgezet;*

*B.2 te \_\_\_\_\_, vanaf 1 september 2009 tot en met 18 november 2014, meermaals,*

*Bij inbreuk op artikel 4.2.1.5°, b, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., eerste lid, 1°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening de bij artikelen 4.2.1. en 4.2.15 bepaalde handelingen, hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, zonder voorafgaande vergunning, een grond gewoonlijk gebruikt te hebben, aangelegd te hebben of ingericht te hebben voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens, meer bepaald: het gewoonlijk gebruik van de grond voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens te hebben voortgezet.*

verklaart de beklagde \_\_\_\_\_ schuldig aan de telastleggingen A1, A2, A3, A4, a en b, A5, a en b, B1, B2, C1, C2 en C3;

veroordeelt de beklagde \_\_\_\_\_ voor deze telastleggingen samen tot een geldboete van 2.000 euro, verhoogd met 50 deciemmen tot 12.000 euro of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden;

verklaart de beklagde \_\_\_\_\_ schuldig aan de telastleggingen A1, A2, A3, a en b, A5, a en b, B1, B2, C1, C2 en C3;

veroordeelt de beklagde \_\_\_\_\_ voor deze telastleggingen samen tot een geldboete van 2.000 euro, verhoogd met 50 deciemmen tot 12.000 euro;



veroordeelt de beklaagden en hoofdelijk tot de kosten van de strafvordering, voor het openbaar ministerie begroot op 133,84 euro (verstekprocedure) en 110,57 euro (verzetprocedure) in eerste aanleg en 160,07 euro in beroep;

veroordeelt elke beklaagde tot betaling van een bedrag van 25 euro, verhoogd met 50 deciem tot 150 euro als bijdrage in het Slachtofferfonds;

veroordeelt elke beklaagde tot betaling van een vergoeding van 51,20 euro voor administratieve kosten;

verklaart de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig ontvankelijk en gegrond als volgt:

beveelt de beklaagden en de op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur tot herstel door het uitvoeren van aanpassingswerken aan de loods gelegen te , afdeling percelen en , door de indeling van de loods aan te passen zoals vergund bij stedenbouwkundige vergunning van 5 januari 2006, met een piste, opslag- en zadelruimte en legale verwijdering van alle hieruit voortkomende afbraakmaterialen en dit binnen de twee jaar nadat dit arrest in kracht van gewijsde is;

beveelt de beklaagden en de op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur tot herstel in de oorspronkelijke toestand wat betreft de parking en de pistes, gelegen te , afdeling percelen en , door het volledig uitbreken van de wederrechtelijk aangelegde parking, bestaande uit steenslag, ten noorden van de gebouwde loods (kadastraal ) en verwijdering van de paddocks (zandpistes) gelegen op het weideperceel , gesitueerd ten westen, ten noorden en oosten van de wederrechtelijk aangebrachte verharde parking en legale verwijdering van alle hieruit voortkomende afbraakmaterialen en dit binnen de twee jaar nadat dit arrest in kracht van gewijsde is;

verbeurt op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ten laste van elk van de beklaagden en de een dwangsom van 125 euro per dag vertraging in de nakoming van elk afzonderlijk bevel, met een maximum van 80.000 euro wat betreft de loods en 45.000 euro wat betreft de parking en de zandpistes, telkens voor elk van de veroordeelden;

machtigt in overeenstemming met artikel 6.1.46 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening het college van burgemeester en schepenen van de stad en de stedenbouwkundige inspecteur om ambtshalve in de uitvoering van het bevolen herstel te voorzien voor het geval de veroordeelden daartoe niet overgaan binnen de gestelde termijn.



## Kosten eerste aanleg verstek herbegroot:

Dagv.:	€ 34,98
Hypoth. Inschr.:	€ 86,69
	€ 121,67
+ 10%:	€ 12,17
Totaal:	€ 133,84

## Kosten eerste aanleg verzet:

Bet. verstek à :	€ 25,26
Bet. verstek à :	€ 25,26
Registr. verzet.:	€ 50,00
	€ 100,52
+ 10%:	€ 10,05
Totaal:	€ 110,57

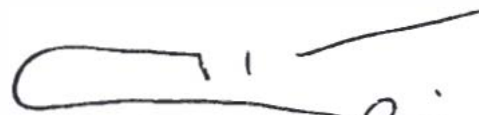
## Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 54,00
Afschriften akten HB:	€ 6,00
Opstelrecht HB bekl.:	€ 35,00
Dagv. :	€ 25,26
Dagv. :	€ 25,26
	€ 145,52
+ 10%:	€ 14,55
Totaal:	€ 160,07

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter Erik Van de Sijpe, als voorzitter, en de raadsheren Peter Ghijs en Bart Meganck, en in openbare rechtszitting van 16 juni 2017 uitgesproken door voorzitter Erik Van de Sijpe, in aanwezigheid van Pascale Clauw, substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier Leentje Mouton.



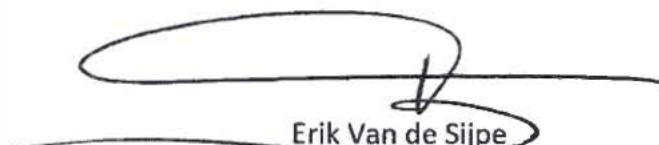
Leentje Mouton



Bart Meganck



Peter Ghijs



Erik Van de Sijpe

